

Ezechiel - Comentarii Jean Koechlin

Ezechiel 1:1-14

Ne vom ocupa acum de cartea lui Ezechiel, uneori neglijata, din cauza dificultatii sale; sa-l cerem Domnului, cu staruinta, ajutorul Sau, pentru a putea fi ziditi din punct de vedere spiritual in timp ce o vom studia. Acest profet era un preot, ca si Ieremia, contemporanul sau; insa, in timp ce Ieremia locuia in Ierusalim, Ezechiel fusese dus cu cel dintai convoi de prizonieri „in tara caldeenilor“, sub domnia lui Ioiachin (v. 3). Acolo, langa raul Chebar, i se adreseaza Cuvantul lui Dumnezeu si el devine martorul unei viziuni extraordinare. In mijlocul focului si al aramei stralucitoare, imagine a justitiei divine care-si exercita drepturile, profetul zaresta patru animale fantastice, care erau heruvimi, strajeri si aparatori ai sfinteniei lui Dumnezeu (cap. 10). Trasaturile lor, fetele, aripile, picioarele si mainile sunt tot atatea simboluri prin care Dumnezeu doreste sa ne faca sa intelegem care sunt caracterele Sale manifestate in dreptate si in judecata: intelepciunea, puterea, rabdarea si iutimea, reprezentate, respectiv, prin fata de om, de leu, de bou si de vultur. Aceste simboluri se regasesc, impreuna cu multe altele, in Apocalipsa, care este tot o carte a judecatilor (vezi Apocalipsa 4.6,7).

Ezechiel 1:15-28

Ansamblul viziunii profetului se prezenta ca un car infricosator functionand pe mai multe niveluri. Rotile sale, deosebit de inspaimantatoare, plecau si veneau pe pamant intr-un mod care putea parea arbitrar. Punerea lor in miscare insa depindea de faptele vii, iar acestea mergeau „incotro trebuia Duhul sa mearga“ (v. 20). Aceste roti sunt un simbol al carmuirii lui Dumnezeu, sau al providentei Sale. Evenimentele din lume sunt dirijate de Duhul Lui – care „sufla incotro vrea“ (Ioan 3.8) – si nu de intamplare, cum pretind multi oameni care refuza sa priveasca mai sus. Ei vad „rotile“, nu insa si pe Cel care le misca. Profetul, calauzit de Duhul, isi ridica ochii si contempla partea cea mai minunata a viziunii (v. 26...). Deasupra rotilor, a heruvimilor si a intinderii, el descopera „asemanarea unui tron“ si inca „o asemanare ca infatisarea unui om, pe el, deasupra“ (v. 26). Intelegem astfel, impreuna cu profetul, ca lumea este guvernata dupa voia si hotararile unui Om in glorie: Hristos Insusi, radiind in intregime de splendoare divina. In fata acestei viziuni extraordinare, Ezechiel cade indata cu fata la pamant (comp. cu Apocalipsa 1.12-17).

Ezechiel 2:1-3:11

Mareata viziune de care are parte Ezechiel va fi – ca si in cazul lui Isaia, in capitolul 6 al cartii lui – punctul de plecare al chemarii si al slujbei Sale. Duhul lui Dumnezeu il patrunde, il face sa stea in picioare si ii deschide mintea pentru Cuvantul divin cu care – inainte de a-l putea transmite – trebuia sa se hraneasca (comp. cu Apocalipsa 10.8-11). Prin aceasta, ii simte efectul intai asupra propriului suflet, pentru ca este imposibil sa aplici cu eficacitate Cuvantul in dreptul altora fara sa-i fi incercat

mai înainte tu insuti dulceata ... sau ascutisul (cap. 3.1-3; Ieremia 15.16). Intr-o maniera generala, hranirea cu Sfintele Scripturi inca din tinerete este secretul intregului serviciu folositor Domnului. „Israel nu va voi sa te asculte“ (cap. 3.7) – ii spune Domnul mesagerului Sau – pentru ca, de fapt, „pe Mine refuza El sa Ma asculte“. Pe buzele celui credincios trebuie sa se gaseasca nu propriile cuvinte, ci cele ale Domnului. Un astfel de mesaj nu va lasa niciun loc discutiilor inutile. Si el trebuie primit in inima (cap. 3.10). Fruntea casei lui Israel era dura, insa Domnul ii dadea slujitorului Sau o putere cu atat mai mare (comp. cap. 3.8,9 cu Isaia 50.7 si cu Luca 9.51). Insusii numele lui era, de altfel, o promisiune, Ezechiel semnificand: Dumnezeu da tarie.

Ezechiel 3:12-27

Ezechiel este dus de Duhul lui Dumnezeu la Tel-Abib, in mijlocul captivilor poporului sau. Acolo afla din gura Domnului ca ii este atribuit postul de santinela si, odata cu el, ordinele care se leaga acum de acesta. Functia aceasta impune pe de o parte o vigilenza neintrerupta si, pe de alta parte, o credinciosie riguroasa in transmiterea avertismentelor divine. O santinela trebuie sa fie capabila sa le spuna tuturor cat mai este din noaptea morala a acestei lumi (Isaia 21.11). Observam insa ca aici nu se mai pune problema de a provoca natiunea in ansamblul ei la o trezire. Cel rau trebuie doar avertizat; responsabilitatea de a asculta este individuala. In ce priveste responsabilitatea slujitorului, aceasta este de a prezenta Cuvantul tuturor, „fie ca vor asculta, fie ca se vor abtine“ (cap. 2.5,7; 3.11,27). Pe cei pe care ii foloseste in slujba, Dumnezeu nu ii judeca in functie de rezultatele pe care ei le obtin, precum fac oamenii, ci dupa credinciosia lor (1 Corinteni 4.2). De aceea nu trebuie sa fim descurajati daca unii „se abtin“ de la Cuvantul vietii pe care noi am avut oportunitatea sa li-l prezentam. Dragi prieteni, este, intr-adevar, deosebit de solemn sa ne gandim la faptul ca fiecare credincios este de asemenea randuit ca santinela si ca are datoria de a da aici, pe pamant, marturie pentru Domnul sau. Cum ne achitam noi de aceasta misiune?

Ezechiel 5:1-17

Incepand cu capitolul 4, prin intermediul mai multor semne, Domnul il introduce pe Ezechiel in imprejurarile dureroase pe care poporul sau va trebui sa le traverseze. Un slujitor al lui Dumnezeu care a trecut el insusi prin scoala umilintei si a suferintei este mult mai in masura sa-i inteleaga pe cei care de asemenea trec prin dificultati si ii poate indemna cu mai multa autoritate. El cunoaste situatia lor din proprie experienta si de aceea ii poate pune in garda, spre folosul lor. Culcandu-se pe o parte, consumandu-si painea coapta cu excremente, Ezechiel purta, simbolic, consecintele faradelegii poporului sau (cap. 4.4). Acum Dumnezeu ii spune sa-si rada parul si barba, act dezonorant pentru un preot si interzis de lege (Levitic 21.5). Versetele 11 si 12 ne explica incarcatura simbolica a acestui act: Israel, podoaba Domnului, este dat deoparte si mai multe judecati urmeaza sa se abata asupra lui, alese de Cel care cantareste (v. 1) vina fiecaruia. Unii vor ajunge victime ale ciumei si ale foametei in timpul asedierii cetatii, altii vor cadea prada sabiei, altii vor fi risipiti si prigoniti. Moise anuntase deja aceste pedepse (Levitic 26.14...; Deuteronom 28.15...) si, incepand de atunci, istoria lui Israel nu a facut altceva decat sa confirme ca Dumnezeu nu poate sa nu implineasca Cuvantul Sau (cap. 12.28).

Ezechiel 7:1-19

Sa remarcam numele pe care Domnul il da slujitorului Sau: „fiul omului“ (sau „fiu al omului“, ebr. „ben-Adam“, cap. 2.1) – unul dintre titlurile Domnului Isus, Caruia Ezechiel li este un antetip. Numele acesta sugereaza un ales dintre oameni, un reprezentant in masura sa vorbeasca in numele rasei umane sfarsite (vezi Eclesiastul 7.28). Dupa ce, in capitolul 6, anuntase pustiirea, Domnul declara solemn, in capitolul 7, ca a sosit ziua fatala: ziua furiei Lui. Marea Sa rabdare indreptata catre un popor vinovat rezistase de multe secole. Ea lua sfarsit dupa avertismente fara numar. Si ne gandim la aceasta rabdare a lui Dumnezeu care se exercita si astazi inspre o lume care L-a crucificat pe Fiul Sau. Dar si ea va inceta intr-o „zi de manie“ (Romani 2.5), incomparabil mai cumplita, zi cu privire la care acest capitol nu ne da decat o slaba imagine. In ea, oamenii sunt loviti de groaza (v. 17,18). Aurul si argintul, atat de puternice pana atunci, inceteaza a mai avea vreo valoare. Sunt aruncate ca un gunoi pe strazi, pentru ca si-au dat seama, in sfarsit, ca acestea nu pot satura sufletele. Si, mai ales, nu vor putea salva pe nimeni in acea zi, pentru ca Dumnezeu nu primeste ca pret pentru rascumpararea omului pierdut nimic altceva decat sangele pretios al lui Hristos (v. 19; comp. cu Proverbe 11.4 si cu 1 Petru 1.18,19).

Ezechiel 8:1-18

Intr-o noua viziune, Ezechiel este purtat la Ierusalim, unde Dumnezeu ii dezvaluie lucrurile oribile care se petreceau pe ascuns in templul Sau. „Idolul geloziei“, cel dintai obiect pe care il zarestea profetul, aminteste de ceea ce Manase adusese deja in templu (2 Imparati 21.7 si 23.6; comp. cu Matei 24.15). Apoi, strapungand zidul, el vede cum, in intuneric, nu cei de jos ai poporului, ci chiar batranii acestuia se ocupau cu venerarea a tot felul de „dobitoace uracioase“ (v. 10). Le putem compara pe acestea cu roadele necurate ale imaginatiei noastre, cultivate in ungherele cele mai intunecoase ale sarmanelor noastre inimi, care pot deveni astfel adevarate „camere ale chipurilor“ (v. 12). In mijlocul acestor idolatrii slujea un anume laazania, ... fiul credinciosului Safan! (2 Cronici 34.8,15...). Domnul ii arata apoi lui Ezechiel femei care tocmai il plangeau pe Tamuz, un idol respingator, precum si o scena in care douazeci si cinci de barbati – exponenti ai celor douazeci si patru de categorii de preoti, cu marele preot in fruntea lor – se prosternau inaintea soarelui (comp. cu Deuteronom 4.19 si 32.16)! Sa remarcam ca Dumnezeu este Acela care descopera raul cu privire la cei ai Sai. Numai El, luminandu-ne constiinta, ne poate da sentimentul potrivit, aratandu-ne in ce masura raul acela lezeaza propria Lui glorie.

Ezechiel 9:1-11

Ezechiel a putut constata cu ochii lui in ce fel josnic fusese calcata in picioare gloria Domnului, de aceea acum nu-i este greu sa inteleaga cat de indreptatita era pedeapsa. Si aceasta era chiar la porti (v. 2)! Dumnezeu insa este departe de a-l face pe cel drept sa piara odata cu cel rau (Geneza 18.25). In mijlocul celor sase oameni inarmati cu „arme de macel“ se gasea un al saptelea care tine in mana un instrument al harului: calimara scriitorului, pe care, la porunca Domnului, urma sa o foloseasca pentru a le face un semn (ebr. „tau“) pe frunte tuturor acelor pe care pacatul ii facea sa suspine si sa geama (comp. cu Apocalipsa 9.4; aceasta litera T, ebr. „tau“, ultima din

alfabetul ebraic, era folosita ca semn si ca semnatura: Iov 31.35). Omul imbracat in haina de in ne indreapta gandurile spre Domnul Isus. In casa cea mare a crestinatatiei, invadata de rau si pe punctul de a fi judecata, El Si-a pus pecetea Sa, Duhul Sfânt, asupra tuturor acelora care-I apartin: un semn divin prin care Dumnezeu Isi recunoaste copiii. Dupa ce toti cei credinciosi si-au primit semnul protector, poate fi lansat ordinul de distrugere catre razbunatori. Iar judecata trebuie sa loveasca intai elementele cele mai responsabile: templul pangarit, cel pe care Ezechiel il vizitase (v. 6; comp. cu 1 Petru 4.17).

Ezechiel 10:1-22

Avem aici o pagina solemnă din istoria lui Israel. Odată Domnul Isi alesese o locuință în mijlocul poporului Său (Deuteronom 12.5). Venise să o locuiască în har, spre fericirea alor Săi, iar aceștia aveau responsabilitatea de a păstra în ea sfîntenia cuvenită casei Lui (Psalmul 93.5). În acest templu sfânt însă, ca o supremă provocare, și-au dat întâlnire cele mai mari uraciuni pagane. Într-adevăr, Israel a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-L izgoni pe Domnul din templul Său (cap. 8.6). De aceea, acum Dumnezeu pleacă de acolo! și să observăm cu ce emoționantă încetineală, în etape, pentru a ne face să simțim cât de profund îl întristează această departare și ca și cum i-ar spune lui Israel: «Nu Ma oprești?» Gloria a stat întâi pe pragul templului (v. 4 și cap. 9.3), apoi s-a înălțat, după care din nou s-a oprit, „la intrarea porții dinspre răsărit a casei Domnului“, ca și cum nu s-ar fi putut hotărî să plece (v. 19). Creștini, să nu uităm că noi suntem templul lui Dumnezeu și că Duhul Lui locuiește în noi (1 Corinteni 3.16,17). Dacă acest templu (inimă noastră) va fi plin de idoli, Duhul întristat nu va mai acționa, comuniunea cu Dumnezeu nu va mai fi stabilită. El este „un Dumnezeu gelos“, care nu admite ca afecțiunile noastre să fie împartite între El și altcineva (2 Corinteni 6.15).

Ezechiel 11:1-25

După ce capitolul 8 ne-a dezvăluit faradelegea religioasă a poporului din Ierusalim, versetele 1-12 din capitolul nostru denunță pacatul conducătorilor lor politici. Domnul Se pregătește să le tulbure planurile și prevederile, dându-le o probă prin faptul că-l lovește pe unul dintre acești oameni chiar în timp ce Ezechiel se adresa către ei: „Vei nimici cu totul răsărită lui Israel?“ (v. 13), striga profetul tulburat. Nu, deoarece înainte chiar de risipirea completă a poporului, Domnul le și vorbește de restaurarea și de strangerea lor. El le va da „o inimă neîmpartită, ... un duh nou, ... o inimă de carne“ (v. 19). Și, înainte de a-Si retrage cu totul gloria de la acel templu pangarit, care trebuia distrus, le promite că El însuși va fi „ca un mic locas sfânt“ pentru fiecare dintre aceia care pazesc credința. Ce minunat har al lui Dumnezeu! Resursa din 1 Împarați 8.48 le va lipsi, dar chiar dacă se vor afla departe de Ierusalim, din vina lor, vor putea totuși să-L gasească și să-L adore. Căta mângâiere au adus acest gând și această experiență de atunci încolo pentru credincioși fără număr aflați în izolare! Viziunea lui Ezechiel la Ierusalim se încheie odată cu plecarea gloriei exact din locul în care ucenicii aveau să contemple înălțarea Domnului Isus (v. 23; Fapte 1.12). După acestea, duhul profetului este readus în Caldeea.

Ezechiel 12:1-28

În același fel în care purta Ieremia un jug pe umerii săi (Ieremia 28.10), și Ezechiel este aici invitat să-și facă un „bagaj de captiv“, având aceeași semnificație. Acești profeti au fost prin aceasta ei însși „semne“ care aratau ce voia Domnul să împlinească (v. 11). Copiii ai lui Dumnezeu, întregul nostru comportament trebuie să fie o punere în lumină a ascultării noastre de Dumnezeu, a statutului pe care îl avem, de străini pe pământ, precum și a apropiatei noastre plecări, ... nu în captivitate, ci în patria noastră eternă! Ezechiel nu a fost scutit de întrebări legate de atitudinea sa neobisnuită (v. 9) – după cum, cu siguranță, nu vom fi nici noi scutiți de îndată ce vom manifesta o credință mai autentică. De teamă de a nu ne singulariza în cazul în care ne vom remarca printr-o despartire fermă de lume, pierdem ocaziile de a da mărturie cu privire la speranța pe care o avem (1 Petru 3.15). Profetia neobisnuită din versetul 13 s-a împlinit ad-litteram. Zedechia, cu ochii scoși, n-a putut vedea țara captivității sale (comp. cu Ieremia 39.7). Versetele 26-28 ne fac cunoscute gândurile celor din casa lui Israel. Neîndrăznind să nege profetia care îi condamnă, ei împing împlinirea acesteia spre vremuri mai îndepărtate. Și astăzi, „robi rai“ par să-l zică Domnului: «Vino cât mai târziu cu putință!».

Ezechiel 13:1-23

Rezistența unei construcții nu depinde atât de mult de calitatea pietrelor sau a cărămizilor, cât de mortarul folosit pentru a le uni. Multe lucrări de zidărie făcute de romani au rezistat până în zilele noastre datorită solidității extraordinare a cimentului lor, în timp ce atât de multe monumente construite mai târziu au cedat în fața agenților distructivi. Pentru a masca fisurile crescânde în unitatea lui Israel, falșii săi profeti au folosit un mortar prost: o „pace“ care nu era pace (v. 10). De aceea, cuvântările lor liniștitoare n-au putut împiedica „zidul“ să se prăbușească în zi de furtună (comp. cu Matei 7.26,27). Să nu uităm că orice credincios este un lucrător al Domnului. Unică temelie, „Isus Hristos“, fiind pusă, fiecare trebuie să ia seama cum – cu ce materiale – zidește deasupra (1 Corinteni 3.10-15). Versetele 17-21 ne arată că „sufletele nestatornice“ pot fi textual prinse în cursa („vanate“) de frivolitate, în special de cea a modei și a confortului (2 Petru 2.14). Să veghem asupra sufletelor noastre! O ultimă sentință este pronunțată în versetul 22 împotriva celor care au „întristat cu minciuna inima celui drept“. Cât de mult a suferit Hristos pe pământ din cauza aceleiași ipocrizii!

Ezechiel 14:1-11

Cativa dintre bătrânii lui Israel îi fac o vizită lui Ezechiel cu o intenție care pare bună: aceea de a-l întreba pe Domnul. Profetul însă este avertizat de Dumnezeu să nu se lase înșelat de aparențe. Inimile acelor oameni erau pline de idoli, care constituiau un adevărat zid de despartire între El și ei. „Toti s-au înstrăinat de Mine prin idoli lor“ (v. 5, comp. cu Luca 16.15). Să reținem această lecție importantă: pentru a cunoaște și a înțelege gândul Domnului, condiția primordială este nu gradul nostru de inteligență, nu experiența noastră creștină sau cunoașterea Bibliei, ci starea de inimă. Este ea dreaptă în fața lui Dumnezeu? Sau ascunde lucruri nemărturisite, idoli adânc înradăcinați? Poate că acesta este motivul pentru care uneori Dumnezeu nu răspunde la rugăciunile noastre. Să ne întipărim bine în minte acest Cuvânt al Domnului: „Fără Mine nu puteți face nimic“, împreună cu pretiosul îndemn de pe fața cealaltă: „Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți

orice vreti si vi se va face“ (Ioan 15.5,7).

Ezechiel 14:12-15:8

Domnul ii face cunoscute robului sau „judecatile cumplite“ pe care le-a rezervat: sabia, foametea, fiarele salbatice si ciurma (v. 21). De asemenea, ii declara ca nici chiar prezenta a trei oameni remarcabili ai lui Dumnezeu, precum Noe, Daniel si Iov, nu ar fi suficienta pentru a cruta aceasta tara vinovata. Domnul pune alaturi numele acestor trei martori de exceptie, care au trait in epoci atat de diferite (Daniel inca traia in Babilon), pentru a aminti atat faptul ca teama de Dumnezeu si dreptatea pot fi practicate in orice vremuri, oricat de intunecate, ca cea care preceda potopul, cat si faptul ca El raspunde printr-o eliberare individuala (Proverbe 11.8). Astfel, nimeni nu este indreptatit sa se dezvinovateasca de purtarea sa, invocand mediul in care traieste si influentele pe care le suporta. In capitolul 15 este reluata imaginea viei lui Israel (vezi si cap. 17.6; 19.10). Daca tot n-a adus roade, atunci ... n-ar putea fi oare folosit macar lemnul ei (v. 3)? In niciun caz! Este fara valoare, numai bun de ars! Ce soarta teribila au mladitele sterile ale viei lui Israel ... si cele pe care Tatal va fi nevoit sa le taie din adevarata vita (Ioan 15.1,2)!

Ezechiel 16:1-22

In acest capitol care ne da fiori gasim descrisa purtarea dezgustatoare a Ierusalimului fata de Domnul Caruia li datora totul. Originea necurata si saracia lucie a fetitei dispretuite si abandonate in „camp deschis“ chiar de la nastere (asa cum inca mai practica unele triburi pagane) fac sa izbucneasca intreaga compasiune a Aceluia care, gasind-o in aceasta stare mizera, a vrut sa o faca sa traiasca si apoi sa o onoreze prin legamantul cu El, nescapand nicio ocazie de a o face fericita. Aceasta grija divina, la randul ei, face sa izbucneasca o josnica nerecunostinta din partea aceleia care s-a datat la cea mai rea idolatrie si care, pentru poftele-i desfrantate, s-a folosit de darurile Binefacatorului ei. Aceasta istorie sfasietoare este, de fapt, istoria oricarui om. Dumnezeu Si-a gasit faptura in cea mai cumplita stare de neputinta si de degradare morala (comp. cu Luca 10.30-35). A facut totul pentru a o smulge din aceasta si pentru a-i da o viata noua. Cum a raspuns omul la un asemenea har? Dragi prieteni, este deosebit de solemn sa ne gandim ca aceasta comportare incalificabila este si a noastra ori de cate ori folosim pentru satisfacerea poftelor noastre lucrurile care apartin Domnului si care trebuie sa serveasca doar gloriei Sale, fie ca este vorba de bunurile noastre, fie de trupul nostru (1 Corinteni 6.19,20)!

Ezechiel 16:44-63

Relatia speciala pe care Ierusalimul o avea cu Domnul facea ca pacatele sale sa cantareasca mult mai greu. In privinta aceasta, Sodoma era mai putin vinovata decat Ierusalimul si chiar decat Samaria, care, cu toate acestea, era obiectul celei mai puternice dispretuiri din partea iudeilor (v. 52; Ioan 4.9). Stim, de altfel, ca, pe cei care sunt in relatie cu Dumnezeu, Satan ii face uneori sa cada mult mai jos decat ceilalti oameni, deoarece, prin ei, el va incerca sa terfeleasca gloria Domnului. Conditia pacatului descris in versetul 49 ar trebui sa ne puna pe ganduri: „ingamfare, belsug de paine si lipsa de grija“ ... impreuna cu consecinta inevitabila a egoismului. Cu un astfel de punct de

plecare, Sodoma a ajuns la pacate ingrozitoare, care au atras „pieirea“ ei (2 Petru 2.6). Totusi, contrar tuturor asteptarilor, versetele 60-63 ne invata ca nu aceasta va fi in final soarta care il asteapta pe nerecunoscatorul Ierusalim. Necredinciosia lui nu a putut schimba credinciosia Sotului divin. Cetatea vinovata va fi inca o data obiectul unei indurari chiar mai mari decat cea de la inceput. Cu adevarat, ramanem coplesiti in fata cuvintelor de indurare cu care se incheie acest capitol plin de atatea crime si uraciuni: „...cand iti voi ierta tot ce ai facut, zice Domnul Dumnezeu“ (v. 63; Romani 11.33).

Ezechiel 17:1-21

Parabola celor doi vulturi impunatori si a vitei, explicata in versetele 11-21, relateaza sub o forma imaginara evenimentele care se desfasurau atunci. Imparatul Babilonului – cel dintai mare vultur – il deoarteaza pe Ioiachin, lastarul slab al cedrului regal, si ia sub tutela vita lui Iuda. Il pune in fruntea sa pe Zedechia, facand legamant cu el si punandu-l „sa jure pe Dumnezeu“ (2 Cronici 36.13). Imparatul lui Iuda insa nu ezita sa incalce acest juramant. Astfel, imparatul Babilonului, instrument in mana Domnului, il pedepseste pe domnitorul neloial si-l duce in captivitate. Crima lui Zedechia fusese deosebit de grava, in special pentru ca fapta sa dezonorase Numele Domnului inaintea natiunilor. El aratase prin aceasta cat de putin respectau acest nume tocmai aceia peste care fusese asezat (Exod 23.21). Ca rascumparati ai Domnului Isus, suntem responsabili de a cinsti in fata lumii „numele frumos care a fost chemat peste noi“ (Iacov 2.7). Cei care sunt in jurul nostru ne observa cu mult mai multa atentie decat ne imaginam noi; ei accentueaza fara mila inconsecventele noastre, pentru ca le folosesc pentru a se scuza pe ei. Si cum am putea sa-i conducem la un Salvator fata de Care vom fi aratat atat de putin atasament?

Ezechiel 17:22-18:9

Misterul din capitolul 17 se sfarseste intr-un mod divin. Domnul vorbeste acolo despre vlastarul pe care El Insusi – si nu vulturul cel mare de asta data – il va lua din acelasi cedru regal al lui David si il va planta pe un munte inalt si mare, ca sa fie un copac mare si plin de roade. Intelegem ca este vorba despre Domnul Isus si de domnia Lui viitoare (comp. cu Isaia 11.1 si cu Psalmul 2.6). In capitolul 18, Domnul are o disputa cu oamenii din Israel care, in loc sa se smereasca vazand cum se implinesc pedepsele, cauta sa se justifice printr-un proverb nerusinat inventat de ei (v. 2): „Parintii au mancat agurida si copiilor li s-au strepezit dintii“; cu alte cuvinte: generatia noastra plateste pentru cele de dinainte; parintii nostri au pacatuit, iar noi suportam consecintele (vezi Ieremia 31.29,30). Prin aceasta, ei il acuzau pe Dumnezeu de nedreptate. Acest capitol insa spulbera rationamentele lor perverse; ei secera ceea ce ei insisi au semanat (Galateni 6.7). Nu recunoastem noi, prin acesti oameni, trista inclinatie a inimii noastre, de a arunca asupra altora responsabilitatea pentru propriile noastre greseli? Acest fapt tradeaza orbirea si mandria noastra si deopotriva ne face sa pierdem lectiile salvatoare pe care ni le da Domnul (vezi Geneza 3.12 si Romani 2.1).

Ezechiel 18:19-32

Tot acest capitol subliniaza principiul responsabilitatii individuale a fiecarui suflet (altfel spus, a fiecarei persoane) fata de Dumnezeu. Si repetam inca o data: voi nu puteti fi mantuiti prin credinta parintilor sau a bunicilor, nici pentru ca frecventati o adunare a copiilor lui Dumnezeu. „Sufletul care pacatuieste, acela va muri“ (v. 20). „Fiindca plata pacatului este moartea (chiar daca in Ezechiel este vorba numai de moartea trupului); dar darul fara plata al lui Dumnezeu este viata vesnica in Hristos Isus, Domnul nostru“ (Romani 6.23).Dumnezeu a fost acuzat de nedreptate de catre acest popor orb si vinovat (ca de atatia necredinciosi astazi) care a ajuns chiar sa spuna: „Calea Domnului nu este dreapta“ (v. 25,29; 33.17,20). „Am Eu, in adevar, vreo placere in moartea celui rau?“ (v. 23), este Domnul fortat sa intrebe. Ce intrebare! In dragostea Lui nemasurata, „Dumnezeu, Mantuitorul nostru, ... doreste ca toti oamenii sa fie mantuiti si sa vina la cunostinta adevarului“ (1 Timotei 2.4; 2 Petru 3.9). Si cele din urma cuvinte ale acestui capitol sunt tot o chemare a harului adresata poporului Sau ... si poate si dumneavoastra: „De aceea, intoarceti-va si veti trai!“ (v. 32).

Ezechiel 19:1-14

Ca si parabola celor doi vulturi mari, din capitolul 17, cea a leoaicei si a puilor ei ii pune in scena pe cei din urma imparati ai lui Iuda, precum si istoria lor tragica, asa cum o gasim relatata la sfarsitul cartilor Imparati si Cronici. Fiii credinciosului Iosia, Ioahaz si Ioachim, au confirmat in intregime ceea ce Domnul declarase in capitolul anterior. Pentru propriile lor pacate au suferit pedeapsa acesti imparati rai, iar in ce priveste dreptatea tatalui lor, aceasta n-a putut sa-i salveze (vezi cap. 18.5... si 18.10-13).Din nou se vorbeste despre captivitatea ultimului imparat al lui Iuda si de distrugerea prin foc a viei lui Israel. Poate ca unii se intreaba de ce aceste evenimente ocupa atata spatiu in Cartea Sfanta, cand ele nu ocupa aproape deloc manualele de istorie. Totusi, in ochii lui Dumnezeu, ele sunt una din marile cotituri ale istoriei omenirii. Centrul guvernarii Lui parasea de acum Israelul pentru multe secole. Ierusalimul inceta sa mai fie locul in care Isi asezase locuinta Sa pe pamant. Incepea vremea natiunilor; ea dureaza inca si acum si nu va lua sfarsit decat atunci cand va incepe domnia lui Hristos si cand Israel va fi restaurat.

Ezechiel 20:1-14

Batranii, cei care in urma primei lor vizite par sa nu fi invatat nimic (cap. 14), vin din nou la Ezechiel. Dumnezeu le-a enumerat – prin robul Lui de asta data, nu printr-un limbaj simbolic – lista uraciunilor lui Israel, o lista tot atat de veche ca si istoria acestui popor. Ei s-au razvratit inca din Egipt; au refuzat sa paraseasca idolii si n-au vrut sa asculte de Cel care li Se revelase (v. 8). De aceea, pentru a Se face auzit, Domnul Si-a dus poporul in pustiu. Nimic nu este mai impresionant ca linistea pustiuului. Este un mediu propice pentru a-L asculta pe Dumnezeu; acolo nu esti distras de zgomote exterioare. Israel a primit acolo, in Sinai, randuielile si judecatile Domnului (v. 10,11). In pustie, Ioan va predica mai tarziu pocainta si venirea lui Mesia (Ioan 1.23). Tot in pustie, poporul va fi dus inca o data inainte de venirea in putere a Domnului, pentru ca Dumnezeu sa vorbeasca inimii lui (Osea 2.14). Moise, Pavel si atatia alti slujitori au fost indelung pregatiti in pustie inainte de a intra in slujba (Exod 3; Galateni 1.17,18).Sa nu refuzam deci, iubiti prieteni, aceasta punere deoparte necesara, indiferent sub ce forma (singuratate impusa, boala lunga etc.) gaseste Domnul cu cale uneori sa ne izoleze.

Ezechiel 20:30-44

Dumnezeu îi conduce pe ai Sai în pustiu nu numai pentru a le vorbi, ci și atunci când vrea să-i disciplineze. Și înțelegem de ce. Așa cum părinții nu-și corectează copiii înaintea străinilor, ci îi iau deoparte, tot așa și disciplina aceasta este o chestiune care-i privește pe Dumnezeu și pe răscumpărării Lui și în care lumea nu trebuie implicată. În mod regretabil, noi ne temem adesea să rămânem singuri cu Domnul, din cauza unei stări rele a conștiințelor noastre, și de aceea căutam să evadăm în valtoarea vieții cotidiene. Cu toate acestea, este absolut obligatoriu ca cei credincioși să fie „curățiti“. Dumnezeu nu poate tolera la ei niciun compromis, niciun amestec. Cât despre cei care nu vor să-L asculte, n-au decât să slujească idolilor lor (v. 39; comp. cu Osea 4.17 și cu Apocalipsa 22.11), dar să nu caute să pară că slujesc și Domnului! Stim că toată generația oamenilor de război din Israel a murit în pustiu și că numai copiii mici au intrat în Canaan (Deuteronom 2.14). Din nou, când va veni ceasul să fie adunate cele zece semintii, în prezent risipite între națiuni, Dumnezeu îi va lovi pe răzvrătiții care nu vor fi intrat în țara Lui. Numai după aceea El va putea primi jertfele poporului Sau și-și va găsi plăcerea în el (v. 40,41; Maleahi 3.4).

Ezechiel 20:45-21:32

„Nu vorbește el în parabole?“ (cap. 20.49), se spunea despre Ezechiel cu un oarecare dispreț. Limbajul său pare dificil poporului doar pentru că acesta nu voia să înțeleagă. Tot așa și astăzi, cei necredincioși invocă cu incapacitate dificultăți ale Cuvântului și se folosesc de ele ca de un pretext pentru a evita să i se supună. În temutul capitol 21, sabia, cea dintâi dintre cele patru judecări devastatoare (vezi capitolul 14.21), iese din teacă pentru a pedepsi. Pentru a o mânui, Domnul se folosește de împăratul Babilonului, pe care-l vedem la răscruce, ocupat să-și consulte dumnezeii (v. 21). Va începe el prin a ataca Ierusalimul, sau Raba fiilor lui Amon? În ochii lui Iuda, această ghicire pare falsă și fără valoare (v. 23). Și totuși, ea era! Domnul însă, Cel care domina aceste lucruri, a hotărât distrugerea Ierusalimului (v. 27) și sfârșitul împăriei. Coroana va fi îndepărtată de la „cel necurat, cel rău, mai-mare al lui Israel“ (v. 25; cel necurat este cel care calcă în picioare binecuvântările lui Dumnezeu: comp. cu cap. 22.26 și cu exemplul lui Esau, în Evrei 12.16). De atunci încolo nu va mai fi niciun descendent al lui David pe tron, până la venirea lui Hristos, a „Aceluia Căruia îi aparține dreptatea“ (v. 27).

Ezechiel 22:1-31

Ierusalimul este numit aici „cetatea sângeroasă“ (v. 2). Toate clasele erau vinovate. Capetenii, asemeni unor lupi, varsasera sânge, calcasera legea în toate felurile, distrusesera sufletele (v. 6,27); preoții profanasera lucrurile sfinte (v. 26); profetii mincinoși jefuisera lucrurile de pret, devorasera sufletele (v. 25,28); poporul, de asemenea, praduse și asuprise pe cel nevoias și sărac (v. 29). Zadarnic căutase Domnul un om care „să repare zidul“ și care, precum Moise, „să stea la spartură“ înaintea Lui pentru țară (v. 30; Psalmul 106.23)! Această dublă funcție, de a veghea și de a se ruga, corespunde misiunii creștinului! A veghea, pentru a împiedica patrunderea raului și a lumii în adunare și în inimile noastre, și a mijloci în rugăciune, pentru marturia Domnului. Importanța pe care Domnul o acordă separării alor Sai este subliniată încă o dată de întreg capitolul 23. Sub imaginea crimelor

comise de Ohola (Samaria sau cele zece semintii) si de Oholiba (Ierusalimul si Iuda), Dumnezeu ne vorbeste de aliantele vinovate incheiate de Israel cu tarile vecine: Egiptul, Asiria, Babilonul, precum si de pedepsirea Israelului prin acestea. Atunci cand un crestin intretine legaturi cu lumea, adesea isi va primi pedeapsa tocmai prin intermediul lumii.

Ezechiel 24:1-27

Odata cu acest capitol incepe o noua diviziune a profetiei. Ea este data ca o zi solemna care marcheaza debutul asediului final al Ierusalimului (comp. cu 2 Imparati 25.1). Domnul reia comparatia cu cazanul (cap. 11.3) si anunta ca nu numai continutul Sau (locuitorii cetatii) va fi consumat, ci si cazanul insusi (Ierusalimul cu rugina lui invecitata) va fi topit in focul care se aprinde. Stim in ce stadiu va ajunge cetatea odata cu acest ingrozitor asediu (2 Cronici 36.19). Aceeasi zi insa ii aduce si lui Ezechiel personal doliul si suferinta: sotia ii este luata pe neasteptate (v. 18). Astfel, prin propriile lui circumstante, profetul avea sa-i invete pe fiii poporului sau ce dureri urmau sa se abata asupra lor atunci cand Domnul avea sa le ia ceea ce le era mai scump: capitala si locul lor cel sfant. Avem aici o proba a faptului ca un slujitor al lui Dumnezeu nu este scutit de a avea parte de incercarile la care sunt supusi cei in mijlocul carora traieste. Si cat de multe dureri au fost partea acestui om al lui Dumnezeu! Pentru a fi „un semn“ pentru poporul sau (v. 27), il vedem supunandu-se la tot ceea ce ii cere Domnul (comp. cu Psalmul 131.2). Chiar fara ca Domnul sa ne ceara imperios sacrificii, El sa gaseasca in noi instrumente supuse, ucenici ascultatori!

Ezechiel 25:1-17

Ca si in cazul celorlalti profeti, anuntul judecatii impotriva lui Israel este urmat acum de profetiile impotriva natiunilor (vezi Isaia 13–23; Ieremia 46–51). Capitolul 21 ni l-a aratat deja pe imparatul Babilonului stand in cumpana daca sa atace Raba fiilor lui Amon inaintea Ierusalimului (cap. 21.19-21), iar versetele 1-5 din capitolul 22 cuprindeau avertismentul ca va veni pedeapsa asupra acestor descendenti ai lui Lot, dintotdeauna vrajmasi lui Israel. Crutati pentru o vreme, amonitii, in loc sa traga invataminte, s-au bucurat cu lasitate de loviturile care se abatusera asupra templului, asupra tarii dispretuite a lui Israel si asupra imparatiei lui Iuda (v. 3,6). Ei isi batusera joc de Israel in nenorocirea lui (Proverbe 17.5). Dar Domnul „isi bate joc de cei batjocoritori“, afirma Proverbe 3.34, citat in Noul Testament: „Dumnezeu sta impotriva celor mandri, dar da har celor smeriti“ (Iacov 4.6; 1 Petru 5.5). Si tocmai mandria care-i caracterizeaza pe Amon si pe fratele lui, Moab (Tefania 2.8; Isaia 16.6), va fi umilita de Domnul, prin faptul ca va da tara lor in stapanirea unor pradatori nomazi (v. 4 si 10). Edomul si Filistia sunt deopotrivă foarte vinovate. Si una si alta au profitat de ruina lui Israel, pentru a se razbuna cu cruzime pentru vechile lor infrangeri (v. 12 si 15). La randul lor, ele vor avea de-a face cu razbunarea Domnului.

Ezechiel 26:1-27:11

Capitolele 26, 27 si 28 sunt consacrate Tirului, imbelugata cetate feniciană, stapana marilor, principalul centru comercial al antichitatii. Asa cum se bucura un negustor de disparitia unui concurent vecin, si Tirul s-a bucurat de nenorocirea Ierusalimului. Aceasta bucurie nesanatoasa va

deveni, cu siguranta, motivul propriei sale ruine. Capitolul 27 ii enumera clientii si furnizorii si inventariaza lista bogata a produselor sale de negot. Tirul este o imagine a lumii cu bogatiile ei. Oamenii au crezut dintotdeauna ca sporirea nivelului de trai al populatiei este mijlocul de a scapa umanitatea de greutate si de saracie. Si ei nu continesc sa lucreze la aceasta prosperitate materiala, intregul lor efort tintind spre a infrumuseta lumea, spre a face aici viata mai placuta. Dar, departe de a aduce suferinta la Dumnezeu, aceasta cursa a progresului nu a facut altceva decat sa dezvolte multumirea de sine (cap. 27.3b), pretentia laodiceana de a fi bogat si de a nu avea nevoie de nimic. Printre marfurile scumpe ale Tirului vom cauta in zadar „aurul curatit prin foc“, al dreptatii divine, sau „hainele albe“, ale umblarii practice, sau „alifia“ pentru ochii credintei, care este Duhul Sfant! Pe acestea nu le putem „cumpara“ decat de la Domnul Isus (Apocalipsa 3.17,18)!

Ezechiel 28:1-19

Stralucitul print al Tirului, care se semeteste ca un dumnezeu, este obiectul unei profetii personale. Pedepsa care se abate asupra lui ne aminteste de aceea care l-a lovit pe Irod pentru ca acceptase magulirile tirienilor si ale sidonienilor: „Glas de Dumnezeu, nu de om“ (Fapte 12.20-23). Sub aceasta imagine a imparatului Tirului insa, Dumnezeu vrea sa ne vorbeasca despre un personaj misterios si redutabil, Satan insusi. Printul lumii acesteia, cel caruia Tir ii este o imagine, se foloseste de bogatiile ei pentru a satisface poftele oamenilor si a-i tine in robie prin ele. Din versetele 12-15 aflam ca Satan n-a fost dintotdeauna Cel Rau, vrajmasul lui Dumnezeu si al celor credinciosi. Heruvim stralucitor, „plin de intelepciune si desavarsit in frumusetate“ (v. 12), el a fost perfect in caile lui, pana in ziua cand s-a gasit nelegiuirea in el (v. 15). Inima lui s-a ridicat pana intr-atat incat a dorit sa-si paraseasca pozitia de creatura si sa devina ca Dumnezeu (v. 2; Isaia 14.13). Mandria este numita „vina diavolului“ (1 Timotei 3.6), deoarece ispitirea care l-a facut pe diavol sa cada, „eu sunt un dumnezeu“ (v. 2), prezinta acelasi motiv cu ispitirea cu care diavolul l-a facut si pe om sa cada, „veti fi ca Dumnezeu“ (Geneza 3.5). Dar Satan a fost invins de Hristos la cruce si Biblia ne descopera soarta grozava care-l asteapta (Apocalipsa 20.10).

Ezechiel 28:20-29:7

Dupa Tir, este randul ca Sidonul, cetatea vecina si aliata, sa fie obiectul unei scurte profetii. Sidonul de asemenea facea parte dintre cetatile care dispretuisera casa lui Israel (v. 24,26) si care aveau sa-L cunoasca pe Domnul prin judecatile Sale. Patru capitale (29–32) sunt acum consacrate aproape in intregime Egiptului. Rivala Asiriei si apoi Babilonului, aceasta natiune a jucat un rol considerabil in istoria lui Israel. Si ea aspira spre o dominatie universala, insa Dumnezeu a dat aceasta putere lui Nebucadnetar, Egiptul ajungand, la randul sau, o provincie a marelui imperiu babilonian. Ne-am putea intreba de ce Dumnezeu a decis ca una dintre aceste natiuni pagane sa domine lumea in locul celeilalte. Iata, unul dintre motivele pentru care Egiptul a fost doborat a fost falsa incredere pe care Israel si-o pusese in el (cap. 29.6,16). Nu trebuia ca Iuda si imparatii lui sa aiba dreptate sa se sprijine pe Egipt. De aceea a fost Egiptul „trestia franta care, daca se va rezema cineva pe ea, ii va intepa mana si o va strapunge“ (v. 6,7; Isaia 36.6). De cate ori, in credinciosia Sa, Domnul ne lipseste si pe noi de sprijinul pe care-l cautam la oameni tocmai pentru a ne arata desertaciunea acestora si pentru a ne invata sa ne sprijinim numai pe El!

Ezechiel 30:1-19

Gog, aliatii lui, supusii lui si nenumaratele lor cete, toti acestia vor fi nimiciti „pe muntii lui Israel“ (v. 2). Pentru a ne da o idee despre amploarea greu de imaginat a acestui atac final, versetul 9 afirma ca materialele de lupta abandonate vor furniza locuitorilor atat de mult combustibil, incat se vor putea incalzi cu el timp de sapte ani, iar versetul 14 adauga faptul ca vor fi necesare sapte luni pentru a ingropa mortii lor. In felul acesta, tara pe care Gog voia s-o stapaneasca va deveni propriul sau mormant. In plus, Dumnezeu va trimite judecata in propria tara a agresorului, in Magog. Toate lucrurile care privesc aceasta nimicire a Asirianului si a armatelor lui sunt consemnate de peste douazeci de secole in Cartea lui Dumnezeu (comp. cu cap. 38.17). Dar aceasta nu va impiedica multimile orbite de Satan sa dea navala spre locul desemnat pentru insasi macelarirea lor. In acelasi fel, de doua mii de ani, evanghelia declara unde duce calea larga (Matei 7.13) si, cu toate acestea, cat de multi sunt cei care o urmeaza, fara ezitare, spre pierzarea lor! La fel se vor desfasura si evenimentele care vor preceda Imparatia lui Hristos. Dupa aceea, Israel va locui in pace; nu va mai avea pe nimeni care sa-l inspaimante, iar multe natiuni vor invata sa se teama de Domnul.

Ezechiel 32:17-32

Acest capitol si urmatoarele pot parea dificile de inteles, insa profetiile pe care ele le contin se pot intelege mai usor daca le vom incadra intre evenimentele de la sfarsit, atunci cand toate puterile omenesti si nationale care se vor fi luptat impotriva lui Israel vor fi zdrobite, pentru a face loc imparatiei lui Hristos. In aceasta plangere (v. 16), soarta natiunilor ne este prezentata intr-o forma simbolica. Ele se intalnesc in Seol, in mijlocul celor „ucisi de sabie“ (v. 21; expresia se intalneste de trei ori in capitolul 32). Cea dintai natiune este Asiria – asirianul din ultimele zile, copacul puternic despre a carui cadere ni s-a istorisit in capitolul 31. Este apoi Elamul (Persia), urmat de Mesec si de Tubal (Rusia). Acolo sunt si edomitii (v. 29), printii Nordului (v. 30), sidonienii, precum si „Faraon si toata multimea lui“ (v. 31). Mari sau mici, popoarele, dupa ce au «tinut» pentru un timp mai lung sau mai scurt «actualitatea» pe scena mondiala, se regasesc in acest sinistru loc de intalnire. Ce s-a ales de maretia lor? La ce le-a folosit vitejia? Groaza pe care o raspandeau nu mai inspaimanta pe nimeni; dimpotriva, „isi poarta rusinea“ (v. 30). Tot ceea ce conteaza atat de mult in „tara celor vii“ (v. 26) este fara valoare in pragul vesniciei. O singura intrebare se va pune atunci pentru oricine: este scris numele tau in cartea vietii? (Apocalipsa 20.15).

Ezechiel 33:1-20

La inceputul acestei noi diviziuni, Domnul ii reaminteste profetului ordinele santinelei (vezi cap. 3.16...): de a-l avertiza pe cel rau, de a-l indemna sa se departeze de pe calea lui nelegiuita. Aceasta este si misiunea fiecarui rascumparat al Domnului, deoarece el cunoaste din Cuvant insemnatatea timpului de fata. Daca trambita mea da un sunet confuz (1 Corinteni 14.8) ... sau daca ramane muta, Dumnezeu Se va folosi de o alta santinela, insa eu imi voi fi ratat misiunea, iar pentru aceasta mi se va cere socoteala. Apostolul Pavel implinise cu credinciosie aceasta slujba la Efes si el le putea spune batranilor: „Sunt curat de sangele tuturor; ... n-am incetat indemnand cu lacrimi pe fiecare“ (Fapte 20.26,27,31). Versetul 10 se poate aplica tuturor acelor care au constienta poverii

pacatelor lor, fara insa a-L cunoaste inca pe Dumnezeu care iarta. Ca raspuns la acest exercitiu, Domnul repeta pretioasa Sa declaratie din capitolul 18.23: „Viu sunt Eu, ... ca n-am nicio placere in moartea celui rau; ci cel rau sa se intoarca de la calea lui si sa traiasca“ (v. 11). „Fiindca atat de mult a iubit Dumnezeu lumea, ca a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede in El sa nu piara, ci sa aiba viata vesnica“ (Ioan 3.16).

Ezechiel 33:21-33

Ezechiel primeste stirea luarii Ierusalimului. Domnul ii precizase inca din prima zi a captivitatii in ce fel va fi el avertizat cu privire la aceasta (comp. v. 21,22 cu cap. 24.25-27). Acum Domnul va face tara pustie din pricina mandriei celor ramasi in Iudeea. Sfarsitul capitolului (v. 30-33) este deosebit de solemn. Ne arata care a fost aprecierea pusa in dreptul cuvintelor lui Ezechiel: ele au fost considerate „o cantare foarte placuta, un glas placut“. Din nefericire, nimeni nu le-a implinit; si fara-ndoiala ca acesta este motivul pentru care profetul a ramas mut pentru un timp (v. 22); era o judecata asupra poporului, nu asupra lui, pentru ca trambita unei santinele nu rasuna pentru a te bucura de melodia ei: ea este un semnal de alarma. Vai de cei care n-au tinut seama de ea! Nu este si astazi la fel? Multi asa-zisi crestini par sa asculte cu placere predicile, ... dar nu sunt deloc dispusi sa puna in practica ceea ce sunt invatati. De unde provine aceasta? Din lipsa de sinceritate! Manifestarea exterioara nu corespunde cu adevarata stare a inimii (v. 31b). Domnul va spune despre Israel: „Pentru ca poporul acesta se apropie cu gura lor si Ma onoreaza cu buzele lor, dar inima lor este departe de Mine“ (Isaia 29.13; Marcu 7.6).

Ezechiel 34:1-16

Acest capitol ii condamna in modul cel mai sever pe pastorii cei rai (regi, capetenii si mai-mari ai poporului). Acestia nu numai ca nu au ingrijit de oile slabe, bolnave, ranite sau ratacite, ci ei insisi s-au ingrasat pe socoteala turmei lui Israel. Fara teama de Dumnezeu si fara dragoste pentru popor, ei s-au comportat ca si cum le-ar fi apartinut, „domnind peste cei care le-au cazut la sorti“, in loc sa fie „modele pentru turma“ (cititi 1 Petru 5.2-4). In fata acestei slabiciuni totale, Domnul a decis sa Se ocupe El Insumi de oile Sale: „Iata, Eu Insumi, chiar Eu voi cauta oile Mele“ (v. 11). Si recunoastem dragostea minunata a „Pastorului lui Israel“ (Psalmul 80.1), accentuata prin contrast cu rautatea pastorilor celor rai. El promite ca ramane in mijlocul oilor Sale, ca le va „scapa“, ca le va „aduna“, ca le va duce „langa rauri“, „intr-o pasune grasa“, si ca le va face „sa se odihneasca in staul bun“ (v. 13,14; comp. cu Psalmul 23). Cea pierduta va fi cautata, cea ratacita va fi adusa inapoi in staul, cea ranita va fi ingrijita, iar cea bolnava va fi intarita. Este vorba despre strangerea finala si despre binecuvantarea lui Israel. Dar totodata, ce pretioasa imagine avem aici cu privire la grija plina de tandrete a Domnului fata de fiecare dintre rascumparatii Sai (cititi 1 Petru 5.7)!

Ezechiel 34:17-31

Domnul denunta cu severitate egoismul oilor puternice si grase, promitand ca va remedia pagubele facute celor mici si slabe. Apoi Il desemneaza – si intelegem cu cata satisfactie si cu cata dragoste – pe Pastorul pe care-L va ridica: pe Robul Sau, David. Prin acest pastor credincios al turmei tatalui

sau si apoi al turmei lui Israel (1 Samuel 17.34,35; 2 Samuel 5.2), Dumnezeu vrea sa ne vorbeasca despre Preaiubitul Lui. „Eu sunt Pastorul cel bun“, va spune Domnul Isus, in contrast cu toti pastorii cei rai despre care vorbeste inceputul acestui capitol. El a fost plin de compasiune fata de multimile „necajite si risipite ca niste oi fara pastor“, ale lui Israel (Matei 9.36). Ceea ce-L caracterizeaza pe Pastorul cel bun este ca-Si da viata pentru oile Sale (Ioan 10.11). Aceasta este dovada suprema a bunatatii Sale, care intrece toate ingrijirile enumerate in acest capitol. „Eu le cunosc pe ale Mele si sunt cunoscut de ale Mele“ (Ioan 10.14) adauga Domnul, cuvint pe care il putem asemana cu cel din versetul 30 si din versetul 31! Sa ascultam inca o data aceasta expresie miscatoare: „oile Mele, turma pasunii Mele“ (comp. cu Psalmul 100.3). In capitolul 36.38 vom intalni si alte expresii: „turme de oameni, ... turma cea sfanta, ... turma Ierusalimului“.

Ezechiel 36:1-15

Capitolul 35 este rezervat in intregime unei profetii impotriva descendentilor lui Esau, iar aceasta deoarece, intre vecinii lui Israel, Edom fusese unul deosebit de vinovat (v. 5). In toata bucuria rautacioasa a inimii lor, ei gandeau sa profite de pustiirea Israelului, pentru a-i lua teritoriul in stapanire (cap. 35.10). Dar Domnul era acolo si veghea. Nu afirmase El chiar inainte de nasterea lui Esau: „Un popor va fi mai tare decat celalalt popor si cel mai mare va sluji celui mai mic“ (Geneza 25.23)? Si El nu Se razgandeste niciodata. Edomul batjocorise „inaltimile – sau dealurile – eterne“, numite astfel de Insusi Dumnezeu in cele doua binecuvantari ale lui Iosif (v. 2; Geneza 49.26; Deuteronom 33.15). Acesti munti si aceste dealuri purtasera „batjocura natiunilor“ (v. 6), pentru ca, potrivit obiceiului pagan, popoarele necredincioase asezasera acolo inaltimi inca din zilele lui Solomon (1 Imparati 11.7). Acum, Domnul gaseste placere sa umple de roade acesti munti (comp. cu Psalmul 72.16). Asemeni celor necredinciosi altadata, si vrajmasii spusera despre aceasta tara ca isi mananca locuitorii (v. 13; Numeri 13.33). Dumnezeu insa nu va mai permite niciunei natiuni sa insulte si sa acopere cu batjocuri mostenirea poporului Sau; nu vor mai fi „luati pe buza limbii vorbaretilor si de batjocura poporului“ (v. 3).

Ezechiel 36:16-38

Domnul vorbeste acum despre lucrarea pe care doreste s-o implineasca prin Duhul Sau in inima fiilor lui Israel ... si in a tuturor oamenilor. Sa comparam versetul 26 cu cuvintele rostite de Domnul Isus lui Nicodim cu privire la nasterea din nou. „Daca cineva nu este nascut din apa (v. 25) si din Duh (v. 27), nu poate intra in imparatia lui Dumnezeu“ (Ioan 3.5). Apa care curata este intotdeauna Cuvantul pe care Duhul Sfânt il aplica constiintei si inimii, pentru a fi primit si crezut spre mantuire (comp. cu Ioan 4.14). Viata noua data fara plata tuturor celor care cred este conditia pentru a intra in imparatia si in familia lui Dumnezeu. Dupa cum nu este de ajuns pentru un copil doar sa vina pe lume, ci va trebui apoi sa invete sa mearga, iar mai tarziu sa se duca la scoala, tot asa este si cu copilul lui Dumnezeu (v. 27); iar mai devreme sau mai tarziu, el va trebui sa treaca in plus si prin marea experienta din versetul 31: „va va fi scarba de voi insiva ...“ (vezi cap. 6.9; 20.43). Spre aceasta cunoastere de sine conduce Duhul lui Dumnezeu sufletul regenerat (comp. cu Iov 42.6). Nicodim, invatatorul lui Israel, ar fi trebuit sa cunoasca aceste lucruri (Ioan 3.10). Ele fusesera anuntate raspicat in profeti (vezi si cap. 11.19; Ieremia 24.7...). Cat despre voi, dragi

prieteni care poate ati fost invatati acestea inca din copilarie, n-ar trebui oare sa le cunoasteti chiar mai bine?

Ezechiel 37:1-14

Acest capitol extraordinar il completeaza pe cel precedent, aratandu-ne de asta data cum Domnul da o viata noua intregului Sau popor restaurat. Asa cum arata versetele 11-14, aceasta viziune deosebit de emotionanta se aplica la invierea nationala a lui Israel (dupa rapirea Bisericii). In prezent, intoarcerea evreilor in Palestina pare sa fie un preludiu al acesteia. La cuvantul profetului, oasele s-au apropiat unele de altele, tendoanele, carnea si pielea le-au acoperit, insa starea lor de a fi moarte nu s-a schimbat. Este o trezire nationala care nu poate fi comparata cu trezirea spirituala pe care o va cunoaste ulterior poporul, in zorii Imparatiei lui Hristos. Intr-adevar, pentru a da viata, Duhul lui Dumnezeu trebuie sa intervina; si El o va face atunci, trezind constiinta si afectiunile acestui popor (Psalmul 104.30). Completa neputinta a omului a fost pusa in evidenta prin intrebarea adresata profetului in versetul 3. In aceste oase nu era nici putere, nici viata. Dar toate acestea fac sa se arate tocmai puterea lui Dumnezeu „care da viata celor morti si care cheama cele care nu sunt ca si cum ar fi“ (Romani 4.17). Cu cat mai minunata este de aceea lucrarea pe care El a facut-o in noi! Odinioara morti in pacatele noastre, noi am fost inviati impreuna cu Hristos (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13; Ioan 5.21).

Ezechiel 37:15-28

Sub domnia lui Roboam, cele zece semintii, avandu-l in frunte pe Efraim, se despartisera de Iuda si de Beniamin, ca urmare a necredinciosiei lui Solomon. Si niciodata de atunci nu a mai fost reparata aceasta ruptura. Totusi, acest lucru se va intampla cand va aparea domnia lui Hristos, iar Ezechiel o anunta prin cele doua toiage care, in mana lui, nu au mai format decat unul singur (comp. cu Ieremia 3.18). Domnul arata ca, fara sa astepte acest moment, unitatea poporului Sau nu inceteaza sa fie in gandurile Sale. Si la fel profetii, apoi apostolii, nici ei n-au pierdut niciodata din vedere unitatea celor douasprezece semintii (1 Imparati 18.31; Fapte 26.7; Iacov 1.1). La fel este si cu Biserica Domnului Isus. Din vina oamenilor, unitatea ei nu este vizibila, dar ea exista in ochii Lui si noi nu trebuie sa uitam niciodata aceasta. In mijlocul intregii confuzii si a diviziunilor din crestinatate, ce mangaietor este sa ne gandim ca nu exista decat o singura Biserica adevarata, alcatuita din toti credinciosii! „Este un singur trup“, dupa cum este si „un singur Domn“: Hristos, Caruia David li este aici o imagine (Efeseni 4.4,5; 1 Corinteni 12.5,12). „Un singur imparat va fi imparat pentru ei toti ... si nu vor mai fi despartiti“ (v. 22). „David, robul Meu, va fi imparat peste ei. Si toti vor avea un singur pastor“ (v. 24; comp. cu Ioan 10.16).

Ezechiel 38:1-23

In capitolele 38 si 39 intra in scena un personaj inspaimantator, cunoscut deja din profetie sub numele de Asirianul. El poarta aici numele de Gog, iar stapanirea lui se intinde asupra Magogului, vechea tara a scitilor, la nord de Marea Neagra, un popor considerat altadata deosebit de barbar (comp. cu Coloseni 3.11). Gog este printul Rosului, al Mesecului si al Tubalului (vezi Geneza 10.2),

nume dupa care putem recunoaste, respectiv, Rusia, Moscova si Tobolsk, capitala Siberiei. In fruntea unei formidabile coalitii de popoare asiatice, acest comandant mai inspaimantator decat Attila sau decat oricare alt cuceritor din istorie, se va napusti ca o furtuna asupra tarii lui Israel, ca s-o ia in stapanire. Dar Dumnezeu va interveni direct din ceruri pentru a-i nimici (v. 22), si multe dintre aceste natiuni si rase diferite se vor distruge una pe alta (v. 21). Este nevoie adesea de foarte putin pentru ca prietenii de ieri sa se transforme in dusmani inversunati. In acelasi fel au fost odinioara salvati si Iosafat si poporul sau, Iuda (2 Cronici 20.23). Dragi prieteni, Cel care implineste asemenea izbaviri va putea fi oare prins sau depasit de pericolele care ne ameninta? Sa-L lasam intotdeauna pe El sa lucreze de fiecare data cand ne temem de atacul vrajmasului.

Ezechiel 40:1-16

Incepand cu capitolul 40 si pana la sfarsitul cartii ne aflam in fata unei viziuni cu totul noi a profetului. Ea ne poarta in Palestina, in timpul mileniului. Israelul restaurat si unificat locuieste in pace, in timp ce Duhul Sfant este raspandit peste el (cap. 39.25-29). Acum Dumnezeu Isi gaseste placerea in a descrie locul propriei Sale locuinte pe pamant, loc in care va putea locui din nou gloria Sa. Asa cum odinioara Domnul ii aratase lui Moise pe munte modelul primului cort (Exod 25.40; Evrei 8.5), El ii reveleaza prin viziune lui Ezechiel, pe un alt munte, toate detaliile templului viitor. Iar fiecare dintre noi poate lua ca pentru el indemnul din versetul 4: „Priveste cu ochii tai si asculta cu urechile tale si indreapta-ti inima spre tot ce-ti voi arata“. Profetul va examina una dupa alta cele trei porti care dadeau in curtea exterioara. Fiecare poarta are aspectul unei mici case strabatute de un coridor central, spre care se deschideau cate trei camere de pe fiecare parte. Remarcam ca trestia de masurat de care se serveste ghidul este impartita in sase unitati de cate un cot si o palma (adica sapte palme), dimensiune pe care numai Dumnezeu o foloseste. Avem de invatat de aici ca si noi trebuie sa estimam totul dupa masura Lui, cea a templului.

Ezechiel 40:35-49

In prima parte a acestei carti am vazut ca templul lui Solomon fusese profanat, ca Dumnezeu fusese, intr-un fel, izgonit din el, ca pana si preotii ii adorau acolo pe idoli si ca imparatia in intregime esuase in responsabilitatile ei. Consecintele acestora au fost distrugerea templului, stramutarea poporului evreu, precum si punerea sa deoparte ca natiune. Dumnezeu insa nu permite niciodata ca ducerea la indeplinire a planurilor Sale sa fie impiedicata de necredinciosia oamenilor. Va trebui ca, exact pe locul in care a fost dezonorat, El sa fie si glorificat pe deplin; promisiunile facute lui David sa se implineasca; un nou templu sa fie construit si o noua preotie sa fie instituita, sub imparatia unui nou imparat – Hristos – domnind cu dreptate peste un popor pocait. Toate acestea se vor realiza in mileniu, timpul „de restabilire a tuturor lucrurilor“ despre care vorbeste Petru (Fapte 3.21). Acesta este subiectul din capitolele 40–48, pentru parcurgerea carora dorim sa ne lasam calauziti de Duhul Sfant, la fel cum profetul este aici calauzit pas cu pas de minunatul sau insotitor. Cu ajutorul Lui vom vizita si noi acest templu extraordinar care va fi construit atunci la Ierusalim, pentru ca Dumnezeu sa fie cautat si adorat in el.

Ezechiel 41:1-26

Profetul si calauza lui au trecut de sub portic si au patruns in casa. Ea este impartita, ca si templul lui Solomon, intr-un Loc Sfânt, masurand patruzeci de coti, si Locul Preasfant, in forma de cub, cu latura de douazeci de coti. In ciuda suprafetei considerabile ocupate de templu si de anexele acestuia – si care ne vorbesc despre maretia Imparatiei lui Hristos – constatam ca dimensiunile interioare sunt exact aceleasi cu ale primului templu (1 Imparati 6.17,20). Planul lui Dumnezeu este neschimbat. Nu s-au modificat cu nimic intentiile Sale legate de Hristos si de binecuvantarea lumii; El are grija, cu atat de mult timp inainte, sa le expuna in Sfanta Sa Carte, ca o marturie a bunatatii credinciosiei Sale. Si va implini ceea ce Si-a propus! Citirea acestor pagini ar trebui sa vorbeasca in special constiintei lui Israel, dovedindu-i ca Dumnezeu n-a incetat sa Se intereseze de El. Incepand cu versetul 15 avem descrierea cladirii, apoi a altarului si la sfarsit a portilor deschise ale templului. Ornamentele lor sunt ilustrari ale trasaturilor imparatiei: putere in judecata (simbolizata de heruvimii investiti cu exercitarea judecatii), pace si victorie (ilustrate de palmieri).

Ezechiel 42:1-20

Ca si la primul templu, in afara camerelor care inconjurau casa pe trei etaje (cap. 41.6 ..., comp. cu 1 Imparati 6.5), preotii mai dispuneau si de un mare numar de incaperi care dadeau spre curte. In acestea ei trebuia sa manance lucrurile preasfinte, sa le pastreze si, de asemenea, sa-si schimbe vesmintele cu altele cu care urmau sa-si exercite functiile. Ne gandim din nou, prin contrast, la pozitia cereasca a rascumparatilor Domnului Isus, care cu totii au parte de „o cladire de la Dumnezeu, o casa nefacuta de maini, eterna, in ceruri“ (2 Corinteni 5.1). Domnul le-a dezvaluit ucenicilor ca, in Casa Tatalui Sau, sunt multe locuinte (ceea ce inseamna ca este loc pentru toti; Ioan 14.2). Parasindu-i, El avea sa mearga sa le pregateasca locuri in templul ceresc, unde vor fi primiti in curand toti credinciosii. De remarcat ca incaperile sunt sfinte (v. 13), preotii sunt sfinti (v. 14), iar jertfele sunt preasfinte. Domnul Isi aminteste de uraciunile introduse odinioara in templul Sau de imparatii necredinciosi (cap. 43.8). De atunci incolo, un lung zid de cinci sute de trestii pe fiecare latura va imprejmui templul si dependintele lui, pentru a face o despartire intre ce este sfânt si ce nu este sfânt (v. 20b).

Ezechiel 43:1-12

Templul viitor a fost vizitat si masurat pe toate directiile. Desi este incheiat si despartit de tot ceea ce este profan, totusi duce lipsa de insusi argumentul existentei sale: prezenta lui Dumnezeu. Dar, ca in ziua inaugurarii templului lui Solomon, minunatul eveniment se produce: gloria lui Dumnezeu (pe care profetul, in cap. 11, o vazuse parasind templul) revine sa locuiasca in casa. Iat-o ca apare venind din Rasarit, dupa atatea secole de absenta! Si aceasta revenire este insotita de o nepretuita promisiune: „Voi locui in mijlocul fiilor lui Israel pentru totdeauna“ (v. 7 si 9). Profetul, santinela vigilenta, nu primeste aceasta viziune doar pentru el insusi, caci Dumnezeu il invita „sa arate“ casa si planul ei si fiilor poporului sau (v. 10). Si, lucru deosebit de surprinzator, cel dintai efect produs asupra lor va fi nu uimirea, nici incantarea, ci rusinarea! Iar numai dupa ce aceasta smerire va fi avut loc, Ezechiel le va putea face cunoscut toate detaliile templului celui nou (v. 11). Sa retinem acest principiu adevarat si de o importanta capitala in toate timpurile: Domnul ne descopera gandurile Sale numai dupa ce noi ne-am judecat inimile.

Ezechiel 43:13-27

Capitolul 41 mentiona altarul de lemn aflat in interiorul casei. Acum ne este prezentat altarul pentru jertfe asezat in mijlocul curtii interioare; avem descrierea lui, dimensiunile lui, precum si instructiunile privind slujirea. Multi se mira cand regasesc amintite jertfele si in templul viitor, crezand ca aceasta este in contradictie cu deplinatatea suficientei lucrarii lui Hristos. Intr-adevar, epistola catre Evrei afirma ca este imposibil ca sangele taurilor si al tapilor sa inlature pacatele, de aceea Isus Se prezinta aducand „o data pentru totdeauna ... o singura jertfa pentru pacate“ (Evrei 10.1...). Aici nu este vorba de o intoarcere in trecut; lucrarea desavarsita a Domnului de la cruce va fi baza binecuvantarii lui Israel tot asa cum a asigurat-o si pe cea a Bisericii (Psalmul 22.23...). Putem deci intelege ca, in loc sa fie o „amintire de pacate“ (Evrei 10.3), ca odinioara, jertfele arse pe acel altar vor comemora lucrarea lui Hristos de la cruce. Aceasta amintire vizibila, necesara inimii uituce a omului, va fi, pentru Israelul lui Dumnezeu si pentru poporul care se va naste in timpul imparatiei, ceea ce, intr-o oarecare masura, este astazi Cina pentru crestini (Psalmul 22.31).

Ezechiel 44:1-14

Cu exceptia capeteniei (care va fi un fel de vice-imparat, reprezentant al lui Hristos pe pamantul supus si binecuvantat), nimeni nu se va mai servi de poarta pe care a intrat gloria Domnului. Inca o deosebire fata de crestin! Acesta are intrare libera in locurile ceresti, unde Se afla Mantuitorul lui, pe aceeasi cale a invierii. Ezechiel contempla gloria care umple templul si cade cu fata la pamant, ca la inceput (cap. 1.28). Atunci Domnul ii explica ce obligatii ale sfinteniei reclama prezenta Sa. Niciun strain nu va putea intra in templul Sau; de aici, necesitatea ca portile sa fie pazite. Domnul a desemnat garzi (v. 11); acestea vor fi in camerele din interiorul fiecarei porti si vor controla identitatea tuturor celor care vor dori sa intre. Aceste functii vor reveni levitilor; ei fusesera „o piatra de poticnire pentru fiii poporului lor, slujind in fata idolilor lor“ (v. 12; Maleahi 2.8,9). Prin indurarea lui Dumnezeu, ei vor primi o noua misiune, inasa de o mai mica insemnatate fata de odinioara. Ce lectie pentru noi! Necedinciosia noastra are consecinte inevitabile nu atat pentru slujba, cat pentru noi ca persoane; in ce priveste slujba, ea poate sa ne priveze de o parte a lucrarii noastre, in favoarea altor lucratori mai credinciosi.

Ezechiel 44:15-31

Eleazar si Itamar, fiii lui Aaron, au impartit intre ei preotia dupa moartea fratilor lor, Nadab si Abihu (Numeri 3.4). Mai tarziu, ramura din Itamar si-a pierdut drepturile, din cauza coruptiei fiilor lui Eli si a tradarii lui Abiatar (1 Samuel 3.12,13; 1 Imparati 1.7,8; 2.27). De asemenea este scris ca preotii erau fiii lui Tadoc, din familia lui Eleazar (1 Cronici 6.50-53). Aceasta numire in slujba nu se va obtine prin capacitati personale, ci exclusiv pe baza dreptului nasterii (Psalmul 87.5), asa cum este astazi pentru rascumparatii Domnului. In virtutea nasterii din nou, toti au dreptul la frumosul titlu de preot. Ca orice privilegiu inasa, acest titlu atrage deopotriva si obligatii. Preotii au primit instructiuni amanuntite atat pentru implinirea slujbei lor, cat si pentru viata lor de familie (comp. cu Levitic 21). Ei vor trebui sa vegheze in special la curatie, asa cum si noi avem raspunderea de a ne tine la adpost fata de intinare, pentru ca, prin har, noi suntem „o preotie sfanta“, menita sa aduca „jertfe spirituale, placute

lui Dumnezeu, prin Isus Hristos“ (1 Petru 2.5; vezi si 1 Tesaloniceni 4.4).

Ezechiel 45:1-17

„Darul ridicat“ din versetul 1 este acea portiune de teritoriu care va fi rezervata Domnului la impartirea tarii. Aici vor locui preotii (v. 4). Sunt apoi delimitate domeniile levitilor, ale cetatii si ale capeteniei, pentru ca Dumnezeu vegheaza ca in Israel sa nu mai fie asuprire si nedreptate (comp. v. 9 cu cap. 46.18). Acelasi nume de „dar ridicat“ se aplica si pentru ofrandele pe care israelitii le vor aduce Domnului, proportional cu venitul ogoarelor si al turmelor lor (comp. cu Levitic 27.30). Fiind crestini sub har, noi nu suntem constransi sa dam o cota parte din ce avem, dar oare sa ne faca aceasta sa fim mai putin zelosi in a darui pentru slujba Domnului? Felurile jertfe randuite in Levitic se regasesc in versetele 15-17. Arderea-de-tot ne aminteste ca Hristos S-a adus ca „jertfa lui Dumnezeu, ca parfum de buna mireasma“ (Efeseni 5.2). Darul de mancare vorbeste despre viata Lui de suferinta si de daruire. Din jertfa de multumire noi ne putem hrani cu Hristos, Cel care ne asigura toate binecuvantarile si in Numele Caruia ne inchinam. De asemenea, jertfa pentru pacat prezinta Victima sfanta trimisa de Dumnezeu pentru a face ispasire pentru pacatele noastre (1 Ioan 2.2; 4.10).

Ezechiel 45:21-46:11

Capitolul 45 se incheie cu instructiunile privind Pastele, prima dintre cele trei mari sarbatori anuale (Deuteronom 16). De atunci incolo, fiecare israelit va putea intelege semnificatia lui pretioasa si va putea medita la Mielul lui Dumnezeu, al Carui sange l-a pus la adapost de judecata. Cea de-a doua sarbatoare, Cincizecimea, nu este amintita aici si intelegem motivul: ea priveste Biserica, a carei parte este cereasca si de aceea nu este cuprinsa in tabloul imparatiei pamantesti. In schimb, cea de-a treia solemnitate este amintita, in versetul 25, si este numita pur si simplu „sarbatoare“. Este vorba de Sarbatoarea Corturilor, dar despre aceasta nu se spun multe lucruri, pentru ca ea prefigureaza mileniul, care urmeaza sa vina. In capitolul 46 sunt stabilite ceremoniile pentru zilele de sabat si de luna noua si, de asemenea, indatoririle capeteniei legate de acestea. Se poate sa ne surprinda importanta care se acorda acestei viziuni profetice si acuratetea detaliilor ei. Dar, o spunem repetand, dupa ce a fost astfel dezonorat in Israel, este drept ca Dumnezeu sa astepte cu satisfactie aceasta inchinare viitoare, prin care va fi, in sfarsit, glorificat pe pamant. Si El vrea ca noi sa ne bucuram impreuna cu El ca unii care deja li aducem lauda ca fiind poporul Sau ceresc.

Ezechiel 47:1-12

In acest templu viitor, profetul s-a mai oprit asupra inca unui detaliu minunat: de sub prag, ca si din insusi tronul lui Dumnezeu, tasneste un izvor proaspat, puternic si nesecat. El curge si se largeste (desi nu primeste afluenti), iar Ezechiel, urmand cursul raului impreuna cu insotitorul lui ceresc, este invitat sa-l traverseze la fiecare o mie de coti. In curand el a ajuns la ape prin care nu mai putea trece cu piciorul: „erau ape de inotat“. Ce imagine pretioasa a acestui fluviu al harului care tasneste pentru noi din Locul Sfant! Ca si profetul, pe masura ce inaintam in cariera noastra de crestini, invatam sa apreciem profunzimea lui, pana cand ajungem sa realizam ca acest har este de

nemasurat (2 Petru 3.18). Acest fluviu deosebit va curge spre Rasarit, dand viata si facand sa rodeasca zona cea mai pustie, in prezent, de pe glob, cea a Marii Moarte (v. 8; comp. cu Ioel 3.18 si cu Zaharia 14.8). Aceasta mare va fi din nou vindecata si plina de pesti; in pustiu vor tasni izvoare (Isaia 41.18); nimic nu va mai aminti de blestemul Sodomei. Astfel, harul divin si datator de viata produce roade pentru Dumnezeu oriunde se raspandeste, asa cum ar trebui sa lucreze si in inimile noastre (Ioan 7.38).

Ezechiel 47:13-48:7

Sunt trasate hotarele lui Israel si, in acest perimetru, fiecare semintie isi primeste mostenirea: o fasie dreapta ce se intinde de la Mediterana pana dincolo de Iordan (pana la Eufrat, conform promisiunilor divine in sfarsit implinite: Exod 23.31; Iosua 1.4). Comparand aceasta impartire a tarii cu frontierele sinuoase trasate de Iosua si de trimisii lui (vezi Iosua 18), vedem cat de simplu este totul cand Dumnezeu este Cel care stabileste. Fiecare teritoriu fiind repartizat cu regularitate, nu vor fi nici gelozii, nici contestatii (cititi Iosua 17.14). Iar pentru a preintampina contestatiile, Inusi Domnul stabileste ca lui Iosif ii vor reveni doua parti (v. 13, implinire a profetiei din Geneza 48.5). Ruben, Gad si o jumatate din semintia lui Manase, care odinioara si-au ales mostenirea despartiti de celelalte semintii, vor locui acum in mijlocul fratilor lor, in hotarele stabilite de Domnul pentru ei (cap. 48.4,6,27). Nici Iuda nu va mai fi despartit de celelalte zece semintii. Unele semintii vor locui in nord, altele in sud, de o parte si de alta a „darului (sfant) ridicat“, implinindu-se de acum Psalmul 133.1: „Iata ce placut si ce bine este sa locuiasca fratii uniti impreuna!“.

Ezechiel 48:20-35

Deseori aceasta carte a lui Ezechiel a fost comparata cu cea a Apocalipsei. Si una si cealalta incep cu o viziune glorioasa si solemna, continua cu judecatile care vor sosi si se incheie cu imaginea imparatiei fericite care va veni. Dar, in timp ce Ezechiel priveste aceste evenimente din punctul de vedere pamantesc, de pe pozitia lui Israel, Apocalipsa, din contra, prezinta, intr-o maniera simbolica, in ultimele sale capitole, Biserica si viitorul ei ceresc. Cetatea sfanta, descrisa si masurata in Apocalipsa 21, este un simbol al ei, ea fiind corespondentul ceresc al Ierusalimului pamantesc din versetele 30-35 ale capitolului de fata; ea are tot douasprezece porti, avand numele celor douasprezece semintii ale lui Israel (Apocalipsa 21.12; compara si ceea ce este scris despre rau in cap. 17.1,2 cu Apocalipsa 22.1,2). Numele frumos pe care il va purta de atunci cetatea, „Domnul este acolo“ (v. 35), ne aminteste ca Noul Ierusalim va fi locuinta lui Dumnezeu (Apocalipsa 21.3) si ca maretul gand al lui Dumnezeu in Hristos este sa fie in final „totul in toti“ (1 Corinteni 15.28). Fie ca El sa-Si aiba locuinta inca de acum in inimile noastre!

clickbible.org